

другата страна какъ са обърнѣж? . . . Днесъ сячко са върти!»

Пикильо са приближи и слушаше съ вниманіе. Настойникътъ слѣдоваше да мърмори думы несвързаны и непонятны; подиръ малко засна.

«Сега, рече си Пикильо, трѣбва мъжество! . . . нема освѣнъ едно средство за да ги отървѣж.»

Той са впуснѣ вънъ отъ стаята, която заключи съ двойно обръщанье на ключа, и слѣзе смѣло въ трапезаріята, дѣто капетанинътъ като го чакаше, попыта го съ нетърпение:

«Готово ли е?

Да, отговори Пикильо, стаята на г-на Гонгарельо и на племенницата му е готова, и додохъ да ги заведѣж.

— Превѣсходно, извика берберътъ, защото дремиж за снѣ. Готовы смы на заповѣдитъ ви, г-не слуго.»

И си зе капелото и дисагитъ, а Жуанита потърси мантилыта си.

Между туй, Пикильо, блѣденъ, неподвиженъ и замръзнѣжъ, приличаше на мраморна статуя. Капетанинътъ като съзрѣ смущеніето му приближи са до него; а Пикильо, истрѣпнѣжъ, номысли че е стигнѣжъ послѣднѣйтъ му часъ; но капетанинътъ намѣсто да му заговори съ обыкновенныя си скотскый тонъ, продума му нѣкакъ попріятно:

«Наченвашъ ли слѣдователно да разумѣвашъ за какво предлежи? Много добрѣ. Трѣба само за вторый пѣтъ да имашъ повече спокойствіе и помного дързость; да бѣде; за първый пѣтъ не съмъ ти сърдитъ.

— Ето ны готовы и расположены да та послѣдоуваме, младый пріятелю, рече весело берберътъ. Лека нощъ, господа. Лека нощъ г. гостиннико; утрѣ ще си смѣтнемъ.

— Утрѣ, отговори важно капитанинътъ, сичкытъ ни смѣткы ще са прегледатъ. Чакатъ вы кроватитъ ви лека нощъ. Но азъ ще останѣ еще тука съ тѣзи господа за да испразднимъ нѣколко чашы».

И като поздрави съ рѣзка гоститѣ, рече изнизко на Пикильо: